

دارونکی سیلاب



لیکوال: داکٹر مهندس حشمت اللہ امیر
بیچنیک: لینڈی / کال ۱۴۰۴ لپی ای

Ketabton.com



دارونکی سېلاب

.....

ليکي پوهه:

سرليک: دارونکی سېلاب

ليکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله ،، اتمر ،،

اېډيټور:

د پڅېښتنې ډيزان: ډاکټر مهندس حشمت الله ،، اتمر ،،

خپرندوی:

چاپشمر: ۳۰

چاپ نېټه: مياشت - ليندۍ / کال ۱۴۰۴

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ
بنوونې ترې د گټې اخيستنې اجازه نه شته.

دارونکی سېلاب

.....

لړلیک

چوپړی

سرلیک

- ۱..... پڅښتنی.
- ۲..... بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳..... لیکي پوهه:
- ۴..... لړلیک
- ۵..... ترانې (پیل، شروع، برید)
- ۸..... د یادښتونو له پاره:
- ۹..... نانډوله (ناول، کیسه یا داستان)
- ۶۶..... د چاپ شویو کتابونو لېست
- ۷۰..... د کار لاندې کتابونو لېست
- ۷۱..... د امکان او وخت په صورت کې
- ۷۲..... د پڅښتنی څټ

دارونکی سېلاب

.....

تران (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بي پایه ستاينه او بي حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چي د وجود ماني او کاینات يي د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او بشکلي نومونه دي، او کائناتو د پيدايښت يوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولي نړۍ موجوديت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسيدو جوهر په يوه والي کي د اعتراف، تباهي او بي وسي يوه له لوړو وسيلو څخه دی.

گرانو لوستونکو!

دا ځل مي و غوښتل يو بل حقيقي داستان يا ناول چي کيسه يي په هېواد کي د ننه د لوگر ولايت په خوښۍ (خوشي) ولسوالۍ کي تېره شوې ده، د خپلو کتابونو مينوالو او لوستونکو سره ګډه (شريکه) کړم. زما د کتابونو مېنه وال يوازي معماران او انجينران نه دي، نه بايد اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو ليکونو کي توپير راوړم چي د هرې څانګې مېنه وال په کي ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چي ليکني مي توپير و لري او هم به مي مينه وال ډېر شي.

ډارونکی سېلاب

.....

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نڅینه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپیڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

یادونې:

- دا کتاب د دې له پاره ډارونکی نوم پرې ایښودل شوی دی، چې مسلمانان باید د خدای نه وډار شي، د هغه عبادت وکړي او هغه څیز(شي) نه چې منع شوي دي لکه: دروغ ویل، زنا کول، رشوت اخیستل، د یتیم مال خوړل، حرامه گټه، شراب څښل، دخانیاتو استعمالول، کوکنار کرل، قاچاق کول، انسان تښتول، انسان وژنه، قمار وهل، بې حجابو ګرځېدل، لمونځ نه کول او داسې نور مثالونو دی چې باید د هغه نه ډډه وکړي. په نورو ملکونو کې هم حکومتونه کوښښ کوي چې خلک وډار کړي تر څو په ټولنې کې نظم او نظام حاکم او انسان تېری ونه کړي. د نمونې (مثال) په توګه کولای شو د قانون نه نوم واخلو.

کېدای شي په قانون کې د هرې سرغړونې په هکله ځانګړې جزا لیکل شوی او پر کسانو تطبیق شي، تر څو د نور د پند او عبرت سبب وګرځي.

دارونکی سېلاب

.....

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره، زما سره شریکه کړي.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په درنښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

دارونکی سېلاب

.....

د یادښتونو له پاره:

..... ۱-

..... ۲-

..... ۳-

..... ۴-

..... ۵-

..... ۶-

..... ۷-

..... ۸-

..... ۹-

..... ۱۰-

دارونکی سېلاب

.....

نانډوله (ناول، کیسه یا داستان)

د اوړي ورځې وې، اوا (هوا) ډېره توده وه او داسې گمان کېده چې د څلوېښتو درجو نه پورته وې، دا اوا (هوا) د څو ورځو له پاره په یوه شان وه، د سړوبي (یخېدو) کوم لامل نه په سترگو کېده، تگ او راتگ او یا د ورځې له خوا گرځېدنه، ستونزمنه وه.

هر چاه به دوعا کوه چې باران دې و ورپزی چې اوا (هوا) سپره شي، هیچا (یوه کس) به د خیر دوعا نه کوه، ټول د خپل د ځانونو په غمونو کې وو، دا یې سوچ نه کوه چې خدای (ج) په هر څه پوی دی، او ټول خیر او شر د هغه له خوا (طرفه) دی.

هر څه چې و غواړي کوي په اوړي کې ژمی او په ژمي کې اوړی راوستی شي، انسانان چې اشرف مخلوقات دي د خپل په خیر او شر نه پوهېږي.

گرمي په یوه سان وه او کوم بدلون یې ونه کړ، څو ورځې تېرې شوې او په آسمان کې څه وربځي څرگندې شوې، کله به ډېرې او کله به لږې شوې.

خو پر گرمۍ یې کوم تاثیر و نکړ، ورپځې به ورځ تر بلې ډېرېدې او په آسمان کې به گرځېدې، خلکو به هم ورته خوشحالی کوي او ویل:

خدای دې وکړي چې په مزه باران و ورپزي او اوا (هوا) سپره کړي.

ورځ بله هم تېره شوه.

دارونکی سېلاب

.....

ورېځې ډېرې او سره يوه ځای شوې، په ورېځو کې له ورايه
قهر او غصه ښکارېده او نرۍ ورېځې د وربست په څېر ورېځو وا
وبښتې او پر بارانو نو يې پيل کړ.

بارانونه د هېواد په گوډ گوډ کې پيل او خلکو پر خوشحاليو پيل کړ.

تقوا تقوا اکا چې د خوښۍ ولسوالۍ اوسېدونکې او ډېر
خواريکنې سړۍ وو، هغه په کلي کې کوشنۍ هتۍ او ټکټر (تراکتور)
درلود، په هغه يې کار کوه او کله نا کله به يې نږدې غرو ته، ته او
الته به يې بوټي شکول، لرگي ماتول او کور ته به يې وړل.

پر لرگو به يې ماشومانو پخلۍ، په تناره کې به يې ډوډۍ
پخوې او په ژمې کې به يې پر هغو کوټې هم تودوې.

د هجري شمسي ۱۴۰۱ کال، زمري د مياشتې ۲۹ نهه
ويشتمه نېټه وه.

تقوا تقوا اکا سهار وختي له خوبه پاڅېد او جومات ته په جمع لمونځ
ادا کولو له پاره نيت وکړ.

لمړۍ يې کوزه واخيسته او له اوبو يې ډکه کړه، اودس يې وکړ.

بيا يې د کورنۍ نور غړي د لمانځه د ادا کولو له پاره راويښ کړل.
خپله يې د کلا دروازي ته لاړ.

دروازه يې خلاصه او د باندې شو.

بيا دروازه يې د باندې خوا وتره او آسمان ته يې وکتل.

دارونکی سپلاډ

.....

اسمان په ورېځو پوښل شوی و، څر رنگ يې درلود او داسې
بنکارېده چې ورېځي ډېرې په غصه دي.

هغه سر ټيټ واچاوه او د جومات خوا ته روان شو.

لمونځ يې په جمع ادا او بېرته د چای څښلو له پاره کور ته روان
شو.

باران لږ، لږ او دانه دانه په ورېډو پيل کړ.

د هغه په زړه کې د خسو او بوټو په هکله څه وگرځېده.

هغه د خپلې ښځې نه، پوښتنه وکړه:

خس او بوټي لرو که نه؟

زما زړه هسې تنگ دی.

کوم بل کار هم نه شته.

ښځې يې و ويل:

خس خو ډېر لږ پاتې دي.

ښه به وي چې زه تناره کوټې ته لاړه او و گورم.

ته دلته کېنه!

زه به چای هم راوړم.

هغه پر توشکي کېناست او بالښت يې تر څنې (شا) کېښود.

دارونکی سېلاب

.....

د هغه ښځه د تناره کوټې ته لاړه او خس يې وليدل چې ډېر لږ او
يوآخې د يوې ورځې له پاره بسون (بس) کوي.

ژر، ژر يې چای دم او کوټې ته يې راوړ.

بيا يې خپل مېړه ته و ويل:

خس خو ډېر لږ او د يوې ورځې به وشي.

تقوا تقوا اکا و ويل:

د اسمان ورېځې خو ډېرې په غصه ښکاري، ښه به وي چې غره ته
لاړ او بوټي و وهم.

ښځې يې و ويل:

سمه ده!

اوس باران دانه، دانه ورېږي، کېدای شي بله ورځ ډېر او ستا تگ
به نا شونی شي.

تقوا تقوا اکا و ويل:

ته ريښتيا وايي.

لمړی به چای و څښم بيا به غره ته لاړ شم.

تقوا تقوا اکا خپل چای ژر، ژر و څښل.

د بوټو کيندلو وسايل يې راټول په يوې کڅورې کې يې کېښودل او د
کور نه د باندې شو.

بيا يې اسمان ته و کتل.

دارونکی سېلاب

.....

خړې وربځي په هماغه شان په قهر او غصې کې ډوبې وې.

باران ورو، ورو ورېده.

د ونو سپرې خاورې، دورې يې د پانو نه پاکوې او ځمکې ته به يې غورځوې.

د ونو پانې ځلېدې او پاکې بنکارېدې.

هغه کڅوړه شا ته واچوه او مخ پر غره يې روان شو.

د هغه او د نورو خلکو کورونه په دې سيمې کې له ځمکې نه لږ په اوچته سيمو کې پراته او د خوړ نه لرې (بچ) وو.

هغه له ځانه سره د کرسې آيت ولوست او پر تگ يې پيل کړ.

ورو، ورو د غره لمنه کې روان و.

کله به يې اسمان ته کتې او کله به يې ځمکو، باندو او کليو ته کتل.

هغه ورو ورو غره ته وخوت او ځان يې د بوټو ځنگله ته ورساوه.

خپله کڅوله يې تر څنې (شا) خلاصه او وسايل يې پر ځمکه و غوړول.

بيا يې د بوټو په وهنې پيل کړ.

باران لږ تېز شو او ورې دانې يې پر غټو واوښتې.

هغه بيا آسمان ته و کتل او له ځانه سره يې و ويل:

تر ماسپښينه چې بوټي و وهم، د يوې اونۍ خس به شي.

دارونکی سېلاب

.....

بيا به هغه کور ته يوسم.
اوس خو يوه پنډ هم نه پوره کوي.
غرمه شوه.
يوه بجه او بيا دوي بجې شوې.
باران خورا تېز شو.
تقوا تقوا اکا هک پک پاتي شو.
هغه داسې باران د خپل ټول عمر کې نه وليدلی.
هغه د بوټو وهنې کار پرېښود.
کوبښن يې وکړ تر څو تر کومې گنې ونې او يا هم د کوم کمره لاندې
پټ شي.
هغه دېخوا اخوا وکتل.
کوم مناسب ځای يې ونه موند.
مجبوره شو چې تر گنې ونې لاندې ودرېږي تر څو باران په تپه شي
(ودرېږي).
هغه به کله اسمان او کله به يې لاندې سيمې ته کتل.
په دې وخت کې هغه د سېلاب غرْمبهارۍ واورېد.
ژر يې اخوا دېخوا د غره ښاخو ته وکتل.
بيا يې خپلې گړۍ ته وکتل.

دارونکی سېلاب

.....

ګوري چې د ماسپینین دوی بجي دي.

په دې وخت کې یې په نا ځایي توګه وچ ښاخ ته وکتل.

سترګي یې په سېلاب ولګېدې کوم چې د لټه کورې خوا نه پیل شو.

د سېلاب بل گذر د الکډاو او جانداد کلا نه بره اوبل د ارمک سیمې (منطقي) نه راوړسېد او درېواړه د بغلو په بازار کې سره یوه ځای شو.

اوبه یې خورا ډېرې او شدت یې هم له ورايه، ښکارېده.

داسې ښکارېده چې لویې، لورې د چنارو ونې پر ځمکه څملوې او له ځانه سره یې وړي.

بیا د غورانو کلا خوا نه هم بل سېلاب ورسېد، د نورو اوبو سره یوه ځای او پر وړانۍ یې پیل کړ.

لمړی یې د ارمک په سر(خوله) کې د سخي جان هټۍ لړنگه او هر څه یې له ځانه سره یوځای کړل.

خلکو هرې خوا منډې، د کورونو په وتلو پیل او جګو سیمو ته یې مخه وکړه.

د تقوا تقوا اکا ټکټر (تراکتور) له ځمکې اوچت شو او د هغه د اولادونو ورته پام شو.

هغوي په منډو سره رسي واخیسته او ټکټر یې د یوه غټ چنار ونې سره وتاړه او خپل ځانونه یې لوړو غونډیو ته ورسول.

اوبو د چنار بیخ وسپاره او ټکټر یې هم د ځان سره مل کړ.

دارونکی سپلاب

.....

اخوا يي په سره کمره کې د وزير خان سراج په ډوله موټر چې سپين رنگ يي درلود هم له ځانه سره مل کړ.

لږ ځنډ وروسته يي په وچ بڼاخ کې د سيدا خان اخنډ خيل ۱۱ اوزي هم له ځانه سره گډې او وپورې.



په خوښی ولسوالي کې د ډارونکی سپلاب یوه انځور



په خوښی ولسوالي کې د ډارونکی سپلاب یوه انځور

دارونکی سپلاب

.....



په خوښی ولسوالي کې د دارونکی سپلاب یوه انځور



په خوښی ولسوالي کې د دارونکی سپلاب یوه انځور

دارونکی سېلاب

.....



په خوښی ولسوالي کې د دارونکی سېلاب یوه انځور



په خوښی ولسوالي کې د دارونکی سېلاب یوه انځور

ډارونکی سېلاب

.....



په خوښی ولسوالۍ کې د ډارونکي سېلاب يوه انځور

دا خونړی سېلاب نور هم په غصه شو او د اوبو اندازه يې نوره هم ډېره شوه او نور موټر لکه د حاجي اکبر خان سپين رنگي سراجې او د حاجي شينگي سور رنگه سراجې ډوله موټر يې له ځانه سره مل کړل او بيا يې د بغرو بازار کې د نسيم گل سراجې موټر له ځمکې اوچت او مخ پر ولسوالۍ يې کش کړ، مگر د هغه موټر په ونو کې بند پاتې شو.

سېلاب لږ ځنډ وروسته ولسوالۍ ټيټو سيمو او مرکز ته يې مخه وکړه، په ډېرې چټکۍ سره يې ځان و رساوه، پر کليو، بانډو، بڼونو او بازارونو يې چاپه واچوه او خلک يې د شپې په تيارې کې را ايسار او د هغوی نه يې غچ واخيست.

دارونکی سېلاب

.....

تر پنځوس (۵۰) ډېر کسان يې و وژل او تر اتيا (۸۰) نور
يې تپيان کړل.
همدا راز يې تر دوو زرو ډېر څاروي او په زر هاو جريبه ځمکه هم
ويجاړه کړه.

دا سېلاب درې گړۍ (ساعته) دوام و موند، په تيتو سيمو کې يې تر
۹۰ سلنه ډېرې ونې نسکورې او له ځانه سره يې وېوړې.

هتۍ او کورونه يې ويجاړ او د کورونو خوراکي توکي،
کالي، لوښي، اسباب، کورني الوتونکي، مېړۍ، اورۍ، اوزي
او غواگاني يې له ځانه سره گډې، بيا يې تر خټو لاندې او د تل له پاره
يې د هغوی غبرونه ودرول.

ماښام نا وخته و.

د سېلاب په درېدو سره سم خلکو بېرته خپلو کورنو او کلیو
ته مخه وکړه او هر چا زيار باسه چې ژر خپلو کورونو ته ځان
ورسوي او وگوري چې څه له سېلاب څخه پاتې دي.
د جگو سيمو او غونډيو کورونو ته يې زيان لږ رسولی و
مگر د نسبتاً تپتو سيمو ته يې زيان ډير، کوتي يې نړولي او د کلاگانو
دېوالونه يې، نړولي وو.
هر چا به کوبنش کوه چې د خپل گانو او پيسو ځايونه ولټوي تر څو
يې و مومي.
مگر دې سېلاب، هر څه يې ترې وړی او تر خټو لاندې کړی ول.

دارونکی سېلاب

.....

خلک سرگردانه دېخوا او اخوا په کلیو کې ګرځېدل، دېرو خلکو به خپل کورونه هم نه پېژندل.

تقوا اکا هم خپل بوتې الته پرېښودل او د نورو خلکو په شان بېرته کلی ته ستون شو.

د هغه هټي يې وړانه کړې او په کور کې يې د سېلاب څرې اوبه ښدي وې.

دېری کالي يې سېلاب تر خټو لاندې او د کار نه يې باسلي (وېستلي) وو.

هغه هم دېر خواشینی شوی و، تر سهاره خلک د بې ځايي له کبله خوب ونه کړ او د سهار د لمانځه ادا کولو نه وروسته، بيا خلکو د خپلو مالونو پسې سم شوو او د سېلاب تللي لارې پسې روان او خدای خدای يې کوه چې خپل د مالونه نه څه ومومي.

تقوا اکا هم لمړی د خپل ټکټر (تراکتور) سوچ شو و يې غوښتل چې هغه ومومي نو ځکه يې هرې خوا کتل.

څو ګری هغه سرگردانه وګرځېد، بيا يې د ټکټر (تراکتور) حصه (برخه) د حاجيانو، ماشين (انجن) او يوه ټاير يې د مامد (محمد) شاه خپل په کلي کې وموند.

هغه ته چا د تيلو ټانکې پته ورکړه چې د دتنګي ګوزدم کې ده ، هغه په منډو الته ځان ورساوه ويې ليدل چط د ټانکې تيل د يوې غټې دېرې خوا ته توې شوي، مګر د ټانکې اثر يې و نه موند.

د دې پېښې په هکله ټول افغانان پوي او نړې هم پرې خبره شوه.

دارونکی سېلاب

.....

مرستندويو موسسو، د ولسوالۍ اوسېدونکو، ملي سوداگرو، او د امارت اړوندو چارواکو سيمې ته ودانگل.

مړي يې تر خاورو لاندې بنځ او ټپيان يې روغتيالې کلينیکونو او روغتونو ته و رسول او درملنه يې پيل کړه.

هر چا (کس) د خپل توان په اندازه د سېلاب خپلو خلکو سره مرستې پيل کړې.

چا به خيمې او چا به پخې وچې ډوډي او بې خونده وريجې (پلو)، خلکو ته ورکوي.

ورو، ورو اوبه وچې او خلکو په خپلو ږنگ شويو ودانيو کې کار پيل کړ او کورونه يې په ډېرو ستونز سره څه نا څه جوړ او د اوسېدو له پاره يې تيار کړل.

سېلاب خپلو خلکو به هرې خوا عريضې کوی او د مرستو، سترگو په لارې وو.

تقوا اکا هم د نورو خلکو په شان د اوسېدو له پاره يوه خيمه تر لاسه کړه او د پخو وچو ډوډيو او پخو وريجو (پلو) نه به هم په خپله او هم د کورنۍ نورو غړو د پاره گټه اخيسته او پر هغه به يې ژوند تېراوه.

بيا هغه د نورو مرستو لاس ته راوړلو د پاره يوه عريضه ولسوالۍ ته وکړه.

خپله عريضه يې د نورو سېلاب خپلو خلکو په شان د ولسوالۍ، ولسوال ته وړاندې کړه.

دارونکی سېلاب

.....

ولسوال د ده په شان په سل هاو عريضې غونډې کړې او د خيريه موسسو په تمه وه.

ولسوال په لمړۍ ځل يې د هغه عريضه وا نه خيسته.

بيا تقوا اکا د واسطې په توگه څه مشران يې الله وليدل.

بيا ولسوال د هغه عريضه واخيسته او د تصديق له پاره يې د کليو مشرانو او شورا مشر ته راجع، تر څو هغوی يې تصديق کړي، چې په رښتيا سره هغه سېلاب ځپلی دی او که نه؟

تقوا اکا عريضه واخيسته او کلی ته روان شو.

وخت نا وخته او ماښام و.

شپه يې په کور کې وکړه او سهار وختي له خوبه پاڅېد.

اودس يې وکړ او بيا د لمانځه له پاره جومات ته روان شو.

لمړی يې لمونځ وکړ او وروسته يې د کليو شورا يوه مشر وموند او هغه ته يې د خپلې عريضې په هکله و ويل:

ما د مرستو د تر لاسه کولو په هکله ولسوال ته عريضه وکړه.

هغه په لمړي ځل عريضه و نه منه.

بيا مي څه سپين ږيري واسطه کړل.

وروسته يې زما عريضه د کليو او مشرانو شورا ته وليکه.

اوس دا دی، تاسو هم د شورا يوه غړی یاست.

دلته ما ته د نقصان رسېدو اعتراف (تصديق) وکړه!

دارونکی سېلاب

.....

زه به ډېر خوشحاله او تا ته دې خدای اجر درکړي.

هغه عريضه وکته.

بيا يې هغه ته و ويل:

دلته يې شورا ليکلي ده.

زه په يواځې ځان نه شم کولای چې ستا عريضه تصديق کړم.

تقوا اکا و ويل:

اوس به څه کوم؟

هغه و ويل:

څو ورځې وروسته مونږ په ولسوالۍ کې شورا لرو.

ته خپله عريضه الله وړاندې تر څو د شورا مشر يې وگوري، بيا به په گډه فيصله وکړو.

تقوا اکا و پوښتل:

شورا به کومه ورځ وي؟

هغه و ويل:

نه پوهېږم.

د شورا مشر حتماً زنگ وهي.

ورځې تېرېدې او د تقوا اکا صبر هم لږېده.

هر وخت به يې د شورا غړی لیده، تر هغه به يې پوښتنې کوي.

دارونکی سېلاب

.....

مياشت تېره او د شورا د جوړېدو غونډې، څرک و نه لگېد.
تقوا اکا يوه ورځ ډېر خواشینی د جومات دېوال څټ (شا) ته ناست
او سيوری ته يې ډډه وهلي وه.
هغه په سوچونو کې ډوب و.
کله به يې سر راپورته، اخوا دېخوا به يې وکتل.
څوک، نه بنسکارېده.
اوا (هوا) هم د سېلاب د ورځې په شان توده وه.
بيا به يې سر په زنگنو کېښود او په سوچونو (فکرونو) به يې پيل
کړ.
کله به يې و ويل:
دا څنگه هېواد دی؟
واسطه به څه وخت له منځه لاړه شي.
زه څوک هم نه پېژنم.
خدای دې خپل رحم، وکړي.
په سوچونو، سوچونو کې خوب وېوړ.
سر يې هماغسې په زنگنو ايښی و.
څه موده تېره شوه.
د پښو په ډبه هارو له خوبه، پاڅېد.

دارونکی سېلاب

.....

ويي کتل چې تر څنگ يې هماغه د شورا غړی تېر شو.

ژر له ځايه پاڅېد.

پر هغه پسې يې منډه کړه.

ځان يې هغه ته ورساوه.

لمړی يې هغه ته سلام واچوه.

هغه هم د تقوا اکا سلام ته وعلیکم و ويل:

هغه، ودرید.

بيا يې د تقوا اکا سره روغبر وکړ.

تقوا اکا ترې پوښتنه وکړه:

څه وخت به شورا جوړه شي؟

هغه و ويل:

که خدای کول سبا، به شورا وي.

تقوا اکا و ويل:

شورا به چېرته وي.

د شورا غړي و ويل:

شورا به د ولسوالۍ په انگر کې وي.

بيا تقوا اکا و پوښتل:

دارونکی سېلاب

.....

شورا به په څو بجو وي؟

د شورا غړي و ويل:

سهار د لس بجو په شاو خوا کي به وي.

تقوا اکا و ويل:

مننه کوم.

اوس راځه چې کور ته لار او تريخ چای و څښو!

د شورا غړي و ويل:

نه!

مننه کوم.

زه بايد بل کلي ته لار شم کوم چې د خلکو په وينا، د هغه کلي دوي
بنځي يې سېلاب وړي او تر اوسه يې څرک نه معلومېږي.

تقوا اکا ومنه.

د شورا غړي د تقوا اکا نه خدای پاماني واخيسته او روان شو.

تقوا اکا هم خپل ځای ته ستون او د مازيگر لمونځ ادا کولو نه وروسته
خپل کور ته روان شو.

هغه د پېښې شوي شورا غړي کيسه کور کي وکړه.

د کورنۍ ټولو غړو هغه ته دوعا وکړه.

تقوا اکا خوشحاله ښکارېده.

دارونکی سېلاب

.....

د خوشحالی نه یې د شپې خوب هم و نه کړ.

سهار شو.

گری ته یې وکتل.

د سهار د لمونځ د آذان وخت نږدې و.

هغه د خپل ځای نه پاڅېد او کوزه یې د اوبو نه ډکه بیا یې اودس وکړ.

په دې وخت کې یې د سهار د لمونځ آذان واورېد.

هغه خپل د کورنۍ نور غړي، لمانځه د پاره، له خوبه وینس کړل.

بیا په خپله له کوره و وت.

هغه جومات ته روان او وروسته د جومات ودانۍ ته ننوت.

د جومات په یوې څنډې کې کښېناست او پر عبادت یې پیل کړ.

د لمانځه د ادا کولو نه وروسته، بېرته کورته ستون شو.

چای یې وڅښه.

بیا یې خپل تېلفون کې راډیو ته غوړ و نیو.

څه وخت تېر او اته نیمې بجې شوې.

هغه د تېلفون راډیو مړه کړه.

خپل کالي یې بدل کړل.

بیا یې د کورنۍ غړو نه خدای پاماني واخیسته او د کوره و وت.

دارونکی سېلاب

.....

گرۍ وروسته ولسوالۍ ته ورسېد او د تلاشی نه وروسته، انگر ته ننوت.

اخوا دېخوا یې وکتل.

بیا یې یوې غونډې کسانو ته نږدې او د خپل شورا د غړو په لټه شو.

څو دکیکې (دقیقې) وروسته وتوانید چې هماغه د شورا غړی پیدا کړي.

لمړۍ یې د هغه سره روغېر وکړ او هغه ته یې د عریضې په هکله وویل:

کولای شم چې اوس تاته عریضه درکړم؟

هغه و ویل:

لږ صبر وکړه.

اوس به د شورا مشر راوړسېږي، بیا به عریضه هغه ته وړاندې او زه به له تا سره مرسته وکړم.

تقوا اکا خوشحاله شو.

او ځان یې یوې ونې ته نږدې کړ.

خپل څادر یې تر ونې لاندې اوار کړ.

بیا یې اخوا دېخوا وکتل.

او پر څادر کښېناست.

څو دکیکې (دقیقې) ورسته ځان یې لږ بېرته کړ.

دارونکی سپلاډ

.....

بيا يې ونې ته تكيه و وهه.

مخ يې د شورا غړو ته كوم چي په چمن كي د گلانو تر خوا ناست او
غوري يې کوي، وگرځاوه.

څه وخت تېر شو.

د شورا مشر ورسېد.

خلک د خپلو ځايونو نه پاڅېدل.

خلکو څو گامه مخي ته لاړل.

د شورا مشر د ټولو غړو سره روغېر وکړ.

بيا د شورا غړي، تقوا اکا ته نږدې شو.

هغه و ويل:

د شورا مشر ورسېد.

راځه!

خپله عريضه هغه ته وړاندې کړه.

تقوا اکا ډېر خوشحاله شو.

له ځايه پاڅېد او خپل څادر يې و ځانډه.

بيا د شورا غړي سره يوځای د شورا مشر ته لاړل.

هغه د شورا مشر سره روغېر وکړ.

بيا تقوا اکا خپله عريضه، هغه ته وړاندې کړه.

دارونکی سېلاب

.....

د شورا مشر د هغه عريضه په ځير سره وکته او ويې ويل:
سېلاب د ولسوالۍ ټولو خلکو ته يې زيان (نقصان) رسولی دی.
مونږ کوبښن کو چې مستحقو خلکو (کسانو) ته مرستې ورسو.
تقوا اکا و ويل:

زه هم مستحق یم.
له يوې خوا يې زما هټۍ او له بلې خوا يې زما ټکټر (تراکتور)
سېلاب وړی دی.
تر دې څنگ يې د کور مالونه هم په خټو لېټ پېټ کړی او د کار نه
يې اېستلي دي.
د شورا مشر و ويل:

د هرې خبرې له پاره شواهد، اسناد اوسپنلوی په کار دی.
مونږ په خپل سر نه شو کولای چې د هر چا عريضو، پخلۍ وکړو.
بيا د شورا غړي کوم چې تقوا اکا پېژانده، د شورا مشر ته نږدې او
هغه ته يې و ويل:

تقوا اکا ډېر دينداره او ښه سړی دی.

هغه رېښتيا وايي.

بيا د شورا مشر و ويل:

د دې کار له پاره اړينه ده چې تقوا اکا د خپل کلي مشر او د ملا امام
تصديق (تصديق) واخلي او بيا دې عريضه ما ته راوړي.

دارونکی سېلاب

.....

زه به د هغه عريضة ولسوال صيب ته وړاندې کړم.

تقوا اکا ډېر خواشینی شو.

خپله عريضة يې بېرته واخيسته.

هغه د شورا غړو او مشر نه خدا پاماني واخيسته او د ولسوالۍ انگر نه د باندې شو.

اوا (هوا) توده وه.

هغه خپل ځادر پر سر واچوه او کلي خوا ته روان شو.

هغه ورو مزل کوه او غوښتل يې چې کوم بل کس سره و ويني تر څو د هغه نه لارښونه واخلي.

مگر د هغه په مخ څوک رانه غی.

حُکَه!

د یوی خواه اوا(هوا) توده او له بلې خوا غرمه نږدې وه.

په داسې وخت کې هر څوک په خپلو کورونو کې اوسي، تر څو ناروغه نه شي.

هسې هم خلک د سېلاب نه ډار شوي وو.

ځنډ وروسته هغه خپل کور ته ورسېد.

دروازه يې خلاصه او کور ته د ننه شو.

کوچنی زوی يې چې په غولي کې يې لوبې کوي، له ځايه پاڅېد او خپل پلار، مخې ته لاړ.

دارونکی سېلاب

.....

لمړی يې هغه ته سلام ورکړ.

تقوا اکا هم هغه سلام ته وعلیکم و ویل:

بیا وړاندې لار او ځان يې څپړې ته نږدې کړ.

د کورنۍ نور غړي هم د ځای نه پاڅېدل او هغه ته يې سترگی مه شې و ویل.

هغه ټولو ته و ویل:

خیر یوسئ!

بیا بڼځې يې، ترې پوښتنه وکړه.

عریضه څنگه شوه؟

هغه و ویل:

د عریضې کار نور هم ستوزمن (جنجالي) شو.

بڼځې يې و پوښتل:

د شورا مشر عریضه و نه منه؟

هغه و ویل:

ويي منه.

بیا هغې و ویل:

نو، څرنگه ستونزمنه شوه.

هغه و ویل:

دارونکی سېلاب

.....

هغه يې د کلي مشر او د جومات ملا امام ته راجع تر څو زما د عريضي په هکله تصديق او پخلي وکړي.

بيا تقوا اکا عريضة له جبه وويسته.

هغه يې خلاصه او د کورنۍ، نورو غړو ته يې وښوده.

بيا يې بېرته کاته (قاته) او د بغل په جب کې يې کېښوده.

په دې وخت کې ډوډۍ تياره او زوی يې کوزه او چلمچي راوړ.

تقوا اکا خپل لاسونه پرېمنځل او الک اوبه يې نورو ته وړاندې کړي.

بيا دستر خوان اوار شو.

د موسسو ډوډۍ پر دسترخوان کېښودل شوي.

تقوا اکا بسم الله او نورو ته يې وويل:

پيل کړئ.

ټولو ډوډۍ خوړه او ښځې يې چای دم او راوړ.

چای يې په خوند سره و څښه.

بيا يې کړۍ ته وکتل.

د ماسپينين د لمانځه وخت نږدې و.

هغه په کور کې اودس وکړ او جومات ته روان شو.

د دوی د جومات ملا امام کتاب خان نومېده او په دې ورځ هغه چېرته تللی و.

دارونکی سېلاب

.....

موذن اذان وکړ.

بیا جمع د کلي یوه مشر ورکړه.

هغه الله تر ماښامه پاتې او په هغه ورځ ملا امام رانه غی.

د ماښام د لمانځه نه وروسته، خپل کور ته روان شو.

کور ته د ننه شو.

او د څپرې لاندې پر تېغره کېناست.

ماښام د ږوږۍ خوړو نه وروسته یې د ماسخوتن (ماسختن) لمونځ ادا

او په سوچ، سوچ کې بیده شو.

څه ځنډ وروسته وینس او خپل څادر یې پر ځان کش او بېرته بیده

شو.

سهار وختي د تل په شان له خوبه پاڅېد، اودس یې وکړ او نور یې

هم د لمانځه له پاره پاڅول.

بیا جومات ته لاړ.

سترگي یې پر ملا امام و لگېدې کوم چې پروڼ نه و، او چېرته تللی

و.

د لمانځه وخت نږدې و.

هغه لمونځ په جمع ادا کړل.

خلکو، په وتلو پیل کړ.

تقوا اکا پر خپل ځای کېناست.

دارونکی سېلاب

.....

ملا امام ورته و ویل:

ته لکه چې نن کور ته، نه ځي؟

پخوا به د ټولو نه مخکې د جومات نه وتي.

تقوا اکا په خدا شو او ويې ويل:

نن مې له تا سره څه کار دی.

ملا امام و ویل:

مهرباني وکړه!

څه کولای شم.

هغه خپل جب ته لاس او عريضه يې له جبه راوويسته او هغه ته يې وړاندې کړه.

ملا امام عريضه په ځير سره و کته او هغه ته يې و ویل:

يوازي لاسليک (دست خط) يې کړم او که ټاپې ته يې هم اړتيا شته.

تقوا اکا و ویل:

ته يې لاسيک بيا به زه د کلي مشر لاسيک واخلم او د ماسپينين له لمانځه نه وروسته به يې تا ته راوړم چې ټاپه پرې هم ولگوي.

ملا امام و ویل :

سمه ده!

عريضه يې پر ځمکې کېښوده.

دارونکی سېلاب

.....

کلم (قلم) يې د جبه و وېست او پر عريضې يې لاسليک کړ.
بيا يې عريضه بېرته تقوا اکا ته ورکړه او ويې ويل.
دا دی، ما خو د ستا د لارښوونې نه سره سم لاسليک کړه.
ته د کلي مشر لاسليک هم واخله.
د ماسپښين د لمانځه نه وروسته يې ما ته راوړه، تر څو پرې ټاپه هم ولېږوم.
بيا يې د خپل کلم (قلم) سر پوښ بند او کلم (قلم) يې بېرته جب کې کېښود.
تقوا اکا د ملا امام نه مننه وکړه.
عريضه يې بېرته جب کې کېښوده.
له ځايه پاڅېد.
د ملا امام سره يې خدای پاماني وکړه.
لمړی د جومات نه و وت او بيا کور ته روان شو.
په کور کې شين چای و څښه.
خپل کور نه و وت او د کلی مشر کور ته روان شو.
دکلي مشر کور ته ورسېد او دروازه يې و ټکوه.
د هغه زوی دروازي ته نږدې او خلاصه کړه.
بيا يې تقوا اکا ته سلام واچوه.

دارونکی سېلاب

.....

تقوا اکا هم د هغه سلام ته وعلیکم و ویل:

الک و ویل:

راخه!

کور ته د ننه شه!

چای و څښه!

تقوا اکا و پوښتل:

پلار دې په کور کې دی؟

الک و ویل:

هو!

پلار مې په کور کې دی.

څه دې ویل؟

هغه و ویل:

هو!

الک و ویل:

راخه!

وجري (ججري) ته ننوځه.

تقوا اکا او جري ته د ننه شو او البته څوک نه په سترگو کېده.

دارونکی سېلاب

.....

الک و ویل:

تقوا اکا!

دلته پر توشکې کښېنه او بالښت دې تر خټ کپړده.

زه به لار شم، پلار ته به مې غږ او د چای فرمایښت به هم ورکړم.

تقوا اکا و ویل سمه ده!

خو!

چای مې همدا اوس و څښه.

مننه!

یواځې پلار ته دې غږ کړه.

هغه و ویل:

سمه ده!

تقوا اکا پر توشکې کښاست او بالښت یې خټ (شا) ته کښنود.

خنډ وروسته د الک پلار، راغی.

تقوا اکا له ځایه پاڅېد او د کلي مشر سره یې روغېر وکړ.

د کلي مشر ورته و ویل:

کښېنه!

تقوا اکا مننه وکړه.

دارونکی سېلاب

.....

بيا يې د تقوا اکا نه پوښتنه وکړه:

ډېر وخت خو دېخوا نه راتلي؟

خيريت خو به وي؟

تقوا اکا و ويل:

پوهېږې چې زه کاريگر او تل په کارونو پسې ورک يم.

لږ وخت اوزگار، کيږم.

بيا د کلي مشر خپل زوی ته غږ کړ!

زوی يې راغی او پلار ته يې و ويل:

څه دې ويل پلاره؟

هغه و ويل:

تقوا اکا ته شين چای راوړه.

تقوا اکا و ويل:

مننه کوم.

وراره، و ويل:

مگر ما په کور کې چای، څښلی دی.

او س مې زړه ته نه کېږي.

بيا د کلي مشر د تقوا اکا نه پوښتنه وکړه:

دارونکی سېلاب

.....

ژوند څنگه اوري (تېرېږي)؟

تقوا اکا و ويل:

بښه نه تېرېږي.

تاسو پوهېږي چې زما هټۍ او ټکټر (تراکتور) سېلاب يووړ.

کور کې اوبه ډنډې شوې.

د کور کالي او لوبښي له مينځه لاړل.

يواخې يوه خيمه مو، تر لاسه کړې او د موسساتو تياره او بې خونده

ډوډۍ خورو.

د کلي مشر و ويل:

کومې نورې مرستې دې نه دي تر لاسه کړي؟

تقوا اکا و ويل:

نه!

بيا د کلی مشر و ويل:

گناه ستا ده.

تر اوسه دې اقدام نه دی کړی؛

تقوا اکا و ويل:

ما عريضه وکړه او ډېر يې سرگردانه کړم.

بيا يې عريضه د جب نه و باسه او د کلي مشر ته يې وړاندې کړه.

دارونکی سېلاب

.....

د کلي مشر عريضة واخيسته او ويې لوسته.

وروسته يې کلم (قلم) د جب نه و ويست او پر عريضي يې لاسليک کړ.

بيا يې عريضة بېرته تقوا اکا ته ورکړه او ويې ويل:

دا دی، ما لاسليک کړه.

ته يې بېرته ملا امام ته يوسه چې پر هغه ټاپه ولگوي.

تقوا اکا د کلي مشر نه مننه وکړه.

بيا له ځايه پاڅېد او ويې ويل:

سمه ده!

زه به اوس بېرته جومات ته لاړ او ملا امام ته به و وايم چې د دواړو لاسليکونو لاندې ټاپه ولگوي.

بيا د کلي مشر و ويل:

سمه ده!

کولای شې لاړ شې.

د شېبې ږوډۍ او چای به، له ما سره وخوري!

تقوا اکا و ويل:

مننه کوم.

بيا کوم بل وخت.

دارونکی سېلاب

.....

اوس په سوچونو کې ډوب یم.

د کلي مشر و ویل:

سمه ده !

دا دې، خپل کور دی.

هر کله راتلی شئ.

تقوا اکا مننه وکړه او د اوږدې نه د کلي مشر سره یوځای و وت.

تقوا اکا جومات خوا ته روان شو او د کلي مشر بېرته کور ته ننوت.

هغه جومات ته لاړ.

ملا امام د جومات په انگر کې د دېوال سیوري ته، ناست و.

تقوا اکا هغه ته نږدې او سلام یې ورکړ.

ملا امام هم د هغه سلام ته وعلیکم و ویل.

بیا ملا امام د تقوا اکا نه، پوښتنه وکړه:

د کلي مشر لاسلیک دې، واخیست.

تقوا اکا و ویل:

هو!

وا مې خيست.

بیا یې جب ته لاس او عریضه یې ملا امام ته ورکړه او ویې ویل:

دارونکی سېلاب

.....

دا دی!

د دواړو لاسلیک نه لاندې ټاپه ولگوه.

ملا امام و ویل:

سمه ده!

ملا امام د خایه، پاڅېد او تقوا اکا ته یې و ویل:

ته دلته کېنه!

زه او جرې ته ځم او ټاپه راوړم.

تقوا اکا و ویل:

سمه ده!

ملا او جرې (جرې) ته د ننه شو او لږ ځنډ وروسته یې ټاپه راوړه
او بېرته په خپل ځای کېناست.

د ټاپې کوتی (قطی) سر یې خلاص او ویې کتل چې وچه ده.

د خپلې خوا نه یې چایجوش واخیست.

د چایجوش سر یې خلاص او ویې لیدل چې لږ چای په کې شته.

بیا یې د چایجوش سر، بېرته بند کړ.

چایجوش د لاستې نه یې و نیو او مشوکه (نوله) یې د ټاپې کوتی
(قطی) ته کېښته او لږ چای یې په کې واچوه.

بیا یې چایجوش بېرته پر خپل ځای کېښود.

دارونکی سېلاب

.....

ټاپه يې د پلاستيکي کڅوړې نه را و وېسته او د ټاپې په کوتی (قطی) يې و سولوله.

بيا يې و کتل چې رنگ يې اخيستی دی، که نه؟
ټاپې رنگ اخيستی و.

بيا يې عريضه پر خمکې کېښوده او په مناسب ځای يې ټاپه ولگوله.
وروسته يې تقوا اکا ته و ويل:

دا دې، هم ټاپه.

تقوا اکا د ملا امام نه مننه وکړه او هغه ته يې د روغ صحت او اوږد عمر دوعا، وکړه.

تقوا اکا، څو دکيکې (دقيقې) عريضه پر ځمکې کېښوده تر څو کاغذ ، وچ شي.

وروسته يې عريضه واخيسته.

هغه يې د پخوا په شان کاته (قاته) کړه او په جب کې يې کېښوده.

بيا له ځايه پاڅېد.

ملا امام نه يې مننه وکړه، د جومات انگر نه و وت او کور ته روان شو.

د تقوا اکا ډډه ولگېده او خوشحاله شو.

په خوشحالی سره کور ته د ننه شو.

دارونکی سېلاب

.....

بيا يې د کورنۍ پر غړو، غږ کړ.

دا دی، اوس پايلې ته نږدې شوم.

د کلی مشر او د ملا امام لاسلیک مې واخيست او ملا صیب دې خیر وېسی، ټاپه يې هم کړ.

د دې خبرو په اورېدو سره د کورنۍ ټول غړي، خوشحاله شوو.

تقوا اکا څپرې ته نږدې شو او الله، سیوري ته کېناست.

سوچ يې پیل کړ.

پرېکړه يې وکړه تر څو سهار وختي، ولسوالۍ ته لاړ او د شورا د مشر لاسلیک او ټاپه هم واخلي او بيا يې ولسوال ته وړاندې کړي.

څه وخت تېر او شپه شوه.

د شپې ډوډۍ او د ماسخوتن له لمانځه نه وروسته په خوشحالی سره بیده شو.

سهار وختی له خوبه پاڅېد.

اودس نه وروسته جومات ته لاړ، لمانځه نه وروسته بېرته کور ته راغی، چای يې و څښه، بيا ولسوالۍ ته لاړ.

پوره یوه اونۍ يې د شورا مشر په سې تېره کړه.

کله به د هغه کور ته ورته.

مگر په لاس به، نه ورته.

دارونکی سېلاب

.....

يوه ورځ يې پرېکړه وکړه تر څو د هغه کور ته لاړ او تر مابښامه
يې، انتظار وکړي؛

تقوا اکا د هغه کور ته ورسېد.

دروازه يې وټکوه.

دروازې ته د هغه ورور راغی.

تقوا اکا هغه ته سلام ورکړ.

د هغه ورور، د تقوا اکا سلام ته وعلیکم و ويل.

بيا يې تقوا اکا ته، د کور د ننوتو بلنه ورکړه.

تقوا اکا و ويل:

مننه کوم.

د شورا مشر په کور کې شتون لري؟

هغه و ويل:

نه!

هغه يوه گړۍ مخکې يوې جنازې ته لاړ.

تقوا اکا و پوښتل:

څه وخت، بېرته راځي؟

هغه و ويل:

څه نه شم ويلي.

دارونکی سېلاب

.....

اوس به ورته زنگ و وهم او پوښتنه به يې وکړم.

ورور يې هغه ته زنگ و واهه.

اړيکې ټينگې شوې.

بيا، ورور يې و پوښتل:

څه وخت بېرته راي؟

د شورا مشر ځواب ورکړ.

نه پوهېرم.

بيا يې و پوښتل:

خيريت خو به وي؟

ورور يې و ويل:

خيريت دی.

يوه کس د ستا پوښتنه وکړه او عريضه لري، چې ته يې ورته تصديق کړي.

هغه و ويل:

سمه ده!

ورته و وايه کومه بله ورځ راشه.

بيا يې تېلفون بند کړ.

تقوا اکا ته يې، و ويل:

دارونکی سېلاب

.....

هغه و ویل چې:

د راتگ وخت مې، څرگند نه دی.

کس ته و وایه!

بله ورځ راشي.

تقوا اکا د هغه نه مننه وکړه او د دروازي نه لږ، لرې شو.

بیا یې د شورا مشر د ورور نه خدای پاماني واخیسته او روان شو.

له ځانه سره یې سوچ وکړ دا چې:

که زه کورته لاړ شم، سبا به بیا کومه ستونزه منځ ته راشي او د شورا مشر به مې گوتو ته رانه، شي.

بنه به دا وي چې هغه ته انتظار وکړم، تر څو یې و موم.

هغه د جومات خوا ته روان او د ننه شو.

د جومات په انگر کې سیوري ته یې ځان برابر کړ.

خپل ځادر یې پر ځمکه و غور او په پري کښېناست.

غرمه شوه.

بیا ماسپینین شو.

د ماسپینین لمونځ له پاره، څه کسان راټول شوو.

د یوه سپین ږيري پري پام او هغه ته ور نږدې شو.

لمړی یې تقوا اکا ته ستړی مه شي، و ویل.

دارونکی سېلاب

.....

بيا يې هغه ته و ويل:

زه خو تا نه پېژنم.

ته مسافر يې؟

تقوا اکا و ويل:

هو!

زه مسافر یم.

بيا سپين بريري و ويل:

د چا سره دې کار دی؟

تقوا اکا و ويل:

يوه د مرستې عريضه مې درلوده، غوښتل مې چې د شورا مشر
لاسيک او ټاپه پرې واخلم.

سپين بريري و ويل:

سمه ده!

ډوډۍ به دې هم نه وي خوړلي؟

تقوا اکا و ويل:

هو!

همداسې، ده.

بيا يې تقوا اکا ته و ويل:

دارونکی سېلاب

.....

اوس به اودس او لمونځ وکړو، وروسته به تا ته، ږوډی در ولېږم.
تقوا اکا د هغه نه مننه وکړه او اوداسه ته روان شو.
لمونځ یې په جمع ادا کړ.
بیا پخواني ځای ته لاړ او پر څادر کېناست.
څو ډکيکي (دقیقي) تېرې شوې.
سپین ږیري د وعدې سره سم، څه خواړه هغه ته راوړل.
بیا یې و ویل:
څه تیار — هغه د یار.
تقوا اکا د هغه نه مننه وکړه او پر خوړو یې پیل کړ.
بیا بل کس هغه ته چای هم راوړ.
تقوا اکا چای وڅښه او د سیمي خلکو ته یې دوعا وکړه.
هغه بیا د شورا مشر کورته لاړ او د کور د مخه، ماشومانو نه یې د
شورا مشر پوښتنه وکړه او و یې ویل:
د شورا مشر کورته راغلی دی؟
یوه ماشوم و ویل:
لږ صبر وکړه!
زه به د هغه کور ته لاړ شم او پوښتنه به یې وکړم.
تقوا اکا د ونې سیوري ته، ودرېد.

دارونکی سېلاب

.....

ماشوم هم په منډو د شورا مشر کور ته ننوت.

لږ خنډ وروسته هغه بېرته، راستون شو.

تقوا اکا ته يې و ويل:

نه!

تر اوسه نه دی، راغلی.

د دې خبرې په اورېدو سره تقوا اکا ډېر خواشینی شو.

هغه بېرته جومات خوا ته روان شو او الله پر نږدې ډبرې څاډه کښود او پرې کښېناست.

مازیگر شو، بیا ماښام.

تقوا اکا به د هر لمونځ د ادا کولو نه وروسته، د هغه کور ته، ورته او پوښتنه به يې کوه.

ماسخوټن شو او د شورا د مشر کوم څرک (درک) معلوم نه شو.

تقوا اکا شپه، په جومات کې تېره کړه.

خلکو هغه ته د شپې ډوډۍ او چای راوړ.

تقوا اکا الله، شپه وکړه.

سهار شو.

بیا يې اودس او د سهار لمونځ په جمع ادا کړ.

خلکو د سهار چای هم، هغه ته راوړ.

دارونکی سېلاب

.....

وروسته تقوا اکا د شورا مشر دېرې (باغچې) ته لار او البته په انتظار شو.

د ورځې لس بجې شوې.

تقوا اکا په سوچ کې ډوب او سر یې پر زنگنو ایښی و.

په دې وخت کې، یوه ماشومه هغه ته نږدې شوه.

هغې و ویل:

تقوا اکا!

د شورا مشر راغی.

تقوا اکا، تکان وخوړ، سر یې راپورته کړ.

بیا یې نجلۍ ته و ویل:

رینښتیا وايي؟

نجلۍ، و ویل:

هو!

بیا له ځایه پورته او ځادر یې وځانډه.

لمړۍ یې د نجلۍ نه مننه وکړه او بیا د شورا مشر کور خوا ته روان شو.

دروازې ته نږدې او هغه یې وټکوه.

دروازې ته یوه ماشومه نجلۍ راغله او ویې ویل:

ډارونکی سېلاب

.....

څوک او د چا سره دې، کار دی؟

تقوا اکا و ویل:

زما نوم تقوا او شورا مشر سره مې کار دی.

هغې و ویل:

سمه ده!

ته دلته لږ انتظار وکړه، زه به هغه ته ، و وایم.

جلې بېرته دروازه بنده او انگر ته لاړه.

څو ډکيکې (دقیقې) وروسته د شورا مشر دروازې ته راغی.

تقوا اکا د هغه سره روغېر وکړ.

بیا د شورا مشر ور نه پوښتنه وکړه:

خیریت خو به وي؟

تقوا اکا و ویل:

هو!

خیریت دی.

په یاد دې راغی چې ما اوتا سره په ولسوالۍ کې لیدلي وو.

هغه و ویل:

زه د ورځې د لسگونو، کسانو سره گورم.

دارونکی سېلاب

.....

په یاد مې، نه دی.

بیا تقوا اکا و ویل:

دا عریضه وگوره!

ستا په لارښونه مې د کلي مشر او ملا امام لاسلیک او ټاپه اخیستی.
اوس د ستاسو د لاسیک او ټاپې په هکله دلته، راغلی یم.

هغه عریضه واخیسته او وېي لوسته.

بیا یې تقوا اکا ته و ویل:

سمه ده!

راځه کور ته لار شو.

تقوا اکا و ویل:

مننه کوم.

تاسو کورته لار پر دې عریضې لاسلیک او ټاپه ولگوى.

زه به د دېرې (باغچې) خوا ته لار، شم.

تاسو کولای شئ چې عریضه د کوم ماشوم په لاس راولېږئ.

د شورا مشر و ویل:

سمه ده!

بیا هغه کور ته د ننه شو.

تقوا اکا هم دېرې (باغچې) خوا ته لار.

دارونکی سېلاب

.....

څو دیکيکي (دقیقې) یې د ونو او گلانو ننداره وکړه.

بیا یې ولید چې یوه ماشومه نجلۍ، دېرې خوا ته روانه ده.

د هغې په لاس یې کاغذ ولید.

دېر خوشحاله شو.

نجلۍ هغه ته نږدې او سلام یې ورکړ.

تقوا اکا هم د هغې سلام ته وعلیکم و ویل.

بیا یې خپله عریضه ترې واخیسته، ویې لیده چې د شورا د مشر لاسیک او ټاپه پرې شتون لری.

عریضه یې بېرته د پخوا په شان کاته (قاته) او د واسکت په جب کې یې کېښوده.

بیا د هغه ځای نه یې د ولسوالي خوا ته روان شو.

گرۍ وروسته ولسولۍ بازار او بیا وروسته ولسوالۍ ودانۍ ته ورسېد.

د ولسوالۍ دروازه کې امنیتي کسانو ترې پوښتنه وکړه:

چېرته او د چا سره دې کار دی؟

تقوا اکا و ویل:

مرستو د لاس ته راوړو په هکله، یوه عریضه لرم او غواړم چې ولسوال صیب ته یې وړاندې کړم.

امنیتي کسانو و ویل:

ډارونکی سېلاب

.....

سمه ده!

خو!

ولسوال صيب، نن ولايت ته تللی دی.

تقوا اکا و ويل:

سمه ده!

زه به د ننه لار او الله به انتظار وکړم.

امنيتی کسانو و ويل:

اوس خو رسميات ختم دي.

ته سبا، راشه.

تقوا اکا کوښښ کوه چې ولسوالی ته ننوځي او الله انتظار وکړي.

مگر امنيتي کسانو هغه ته، د ننوتو اجازه ور نه کړه.

بيا يې ځادر په سر واچوه او کور خوا ته روان شو.

هغه څوگړی وروسته، خپل کور ته ورسېد.

ډېر ستړی او ستومانه و.

لمړی يې د چای فرماښت ورکړ.

بيا يې د کورنۍ غړو سره تېره شوې کيسه گډه (شريکه) کړه.

چای دم او هغه يې په خوند سره وڅښه.

دارونکی سپلاډ

.....

ماښام، بيا ورسنه شپه شوه.

تقوا اکا لمنځونه هم په سختۍ سره وکړل او بیده شو.

سهار وختي له کوره ولسوالۍ خوا ته روان شو.

هوا، توده وه.

هغه خپل ځادر د اوږې نه واخيست او پر سر يې واچاوه.

خوشحاله څرگندېده.

څوگړې وروسته، هغه ولسوالۍ ته ورسېد.

تلاشۍ نه وروسته ولسوالۍ انگر ته ننوت.

بيا د ولسوال کوټي ته نږدې شو.

الله د هغه نه اداري مدير پوښتنه وکړه:

د چا سره دې کار دی؟

تقوا اکا و ويل:

د ولسوال صيب سره مې کار دی.

مدير و ويل:

کار دې څه دی؟

تقوا اکا و ويل:

يوه عريضه لرم.

دارونکی سېلاب

.....

مدیر و ویل:

عریضه دې ماته راکړه او ځواب یې سبا، تر لاسه کړه.

تقوا اکا و ویل:

د دې عریضې په هکله ډیر سرگردانه شوی، یم.

غورام چې هغه و وینم او عریضه د خپل په لاس، هغه ته وړاندې کړم.

بیا مدیر و ویل:

دلته نوبت دی.

چېرې کښېنه!

کوم وخت چې ستا نوبت ورسېد، زه به درته غږ کړم.

تقوا اکا ومنه.

هغه مدیر ته و ویل:

دلته ګڼه ګونه ده.

زه د باندې، د ونې تر سیوري لاندې کښېنم.

کوم وخت چې زما وار (نوبت) ورسېد، ماته غږ کړه.

مدیر و ویل:

سمه ده!

غرمه شوه.

دارونکی سېلاب

.....

بيا د ماسپښين د لمانځه آذان وشو.
تقوا اکا لمړی اودس او بيا يې لمونځ وکړ.
لمانځه نه وروسته، بيا مدير ته لار او د وار(نوبت) پوښتنه يې وکړ.
مدير لږ په غصه شو او ويې ويل:
تر اوسه چېرې ورک وي.
ما څو پلا (ځله) ستا نوم واخيست.
ته نه وي.
تقوا اکا و ويل:
ما خو درته و ويل چې دلته گڼه گونه ده، زه د باندې تر ونې لاندې
انتظار کوم.
بيا مدير و ويل:
سمه ده!
دلته کښېنه.
زما له هېره وتلی و.
دلته هره ورځ گڼه،گونه وي.
د بلې خوا سوچونه (فکرونه) هم خراب دي.
څه وخت تېر شو.
بيا مدير په تقوا اکا غږ کړ.

دارونکی سپلاډ

.....

دا ده!

عريضه دې واخله او ولسوال صيب ته يې وړاندې كړه.

تقوا اكا خپله عريضه واخيسته او د ولسوال دفتر ته، د ننه شو.

لمړی يې سلام وركړ.

ولسوال هم د هغه سلام ته وعلېكم و ويل:

بيا يې ورته و ويل:

دلته نږدې پر څوكی كېښنه!

تقوا اكا پر څوكی كېښناست.

بيا و لسوال و ويل:

څه غواړي؟

هغه د مرستې عريضه وړاندې كړه.

ولسوال عريضه ولوسته او هغه ته يې و ويل:

اوس خو مونږ د مرستو له پاره څه نه لرو.

عريضه دې واخله او له ځانه سره دې وساته.

كوم وخت چې مرستې راغلي، تا او نورو مستحقو كسانو باندې به
يې و وېشو.

تقوا اكا و ويل:

دارونکی سېلاب

.....

د دې عريضې د سر ته رسولو په هکله مې ډېرې منډۍ وهلې او د ستونځو سره مخ شوی يم.

څرنگه، پوی شم چې، مرستې راغلي دي.

ولسوال و ويل:

کولای شئ، د کلي مشر او يا هم د کلي شورا مشر نه پوښتنه وکړې.

تقوا اکا و ويل:

ښه به وي چې پر دې عريضې تاسو هم لاسليک وکړئ.

هغه و ويل:

سمه ده!

پر عريضې يې لاسليک وکړ.

بيا يې مدير ته غږ او و ويل:

زما تر لاسليک لاندې ټاپه کړه.

بيا يې په کتاب کې ثبت او پر عريضې يې لمبر (نمبر، شمېره) هم وليکه.

مدير، تقوا اکا ته و ويل:

راځه!

پاتې کار به يې زما په دفتر کې وکړو.

دارونکی سېلاب

هغوی دواړه د ولسوال له دفتر نه و وتل او د مدیر کوټي (خوني، دفتر) ته لاړل.

مدیر پر خپلي څوکی کښېناست او عریضه یې پر مېز کښېنوده.

د ثبت کتاب یې خلاص او عریضه یې ثبته کړه.

بیا یې د ثبت شمېره پر عریصې ولیکه.

کتاب یې بېرته الماری کې کښېنود او د الماری دروازه یې بنده کړه.

بیا یې د تقوا اکا عریضه بېرته ورکړه او هغه ته یې وویل:

عریضه دې واخله او د باندې ترې دوی کاپۍ واخله او ژر بېرته راشه چې د کار وخت پای ته رسېږي.

تقوا اکا عریضه واخیسته او په منډو له ولسوالۍ نه و وت.

د یوې فوتوکاپۍ غرفې ته ودرېد او هغه ته یې وویل:

د دې عریضې نه دوی کاپۍ و باسه!

کس و ویل:

رنګه، که تور اوسپین،

تقوا اکا و ویل:

زه بې وسه یم.

په سېلاب کې مې هر څه د لاسه ورکړي دي.

تور اوسپین، سم دي.

دارونکی سېلاب

.....

کس د عريضې نه دوي کاپۍ وباسي او تقوا اکا ته يې ورکړي.
بيا تقوا اکا جب ته لاس کړ چې څه پيسې وباسي او کس ته يې ورکړي.
هر څه جېونه يې ولټول خو څه يې پيدا نه کړ.

کس وويل:

ستونزه نه شته.

کوم بل وخت چې راغلي، بيا شل افغانۍ راکړه.

بيا تقوا اکا د هغه نه مننه وکړه، عريضه او کاپۍ يې واخيستي او په
منډو بېرته ولسوالۍ ودانې ته ننوت.

عريضه او کاپۍ يې مدير ته ورکړي.

بيا مدير يوه کاپي په يوې او بله په بلې دوسي کې کېښودې.

بيا يې هغه ته وويل:

دا دی!

اصلي عريضه دې واخله او د مرستو د وېشلو په ورځ يې له ځانه
سره راوړه.

هغه د مدير نه مننه وکړه، د ولسوالۍ ودانۍ نه ووت او کور ته لاړ.

تقوا اکا به د پوښتنې له پاره په اونۍ کې، يوه ځل ولسوالۍ ته، ته او
هم به يې د کلي مشر او د شورا له مشر نه به يې د مرستو په هکله
پوښتنې کوي.

کال تېر شو.

دارونکی سپلاډ

.....

تقوا اکا د څه نورو بي وزلو کسانو سره د مرستو په تمه دی، او تر
ننه يي هېڅ مرستې نه دي تر لاسه کړي.

پای

داریونکی سېلاب

.....

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معمارۍ افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
- (برای اساتید انستیتوت های تکنیکی و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تکنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تکنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهر و)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه / دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

دارونکی سېلاب

.....

۱۹. منار جام – الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چې قانون نه شته (گډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مدیرنه جوما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچین (پښتو ناول)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

دارونکی سېلاب

۳۹. برف ها آب ميشود
۴۰. رسم و تخنيک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بودا ښکاري (پښتو ناول)
۴۳. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
۴۴. د اسلامي معمارۍ پيل
۴۵. حيوانات شوخ (ناول به زبان دری)
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مهینه) په کچه گړۍ کې (پښتو ناول)
۴۸. حشمت خان د کلا معماري
۴۹. د افغان الک او آذري جلی مینه (پښتو ناول)
۵۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
۵۱. د یوې ښونکې مینان په یوه ټولگي کې (پښتو ناول)
۵۲. د ژرنده گړي ماما مینه (پښتو ناول)
۵۳. په اسلامي نظام کې ودانیز پرمختګ
۵۴. شپنه ادې (پښتو ناول)
۵۵. بې زده کړې پوی (پښتو ناول)
۵۶. د مینې تاو (پښتو ناول)
۵۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او ګړندۍ کړنلاره د معمارانو او انجینېرانو (انجینرانو) له پاره
۵۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
۵۹. سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواره ملګري (پښتو ناول)
۶۰. د یوې میاشتې ناوي (پښتو ناول)
۶۱. د خاڅکو هار (د یوه سړی لنډې کیسې)

دارونکی سپلاډ

.....

- ۶۲. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
- ۶۳. کوشنۍ سوداگره (پښتو ناول)
- ۶۴. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
- ۶۵. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
- ۶۶. دارونکی سپلاډ (پښتو ناول)

دارونکی سېلاب

.....

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد چهارم)
۲. لیونی لېوه
۳. د خاورو لاندې ښار
۴. د پخوانیو جوماتونو توپیر د نن سره
۵. سپین کارغه
۶. سور تنور
۷. څړه بیزو
۸. بندي مرغه
۹. توده برستن
۱۰. بې وخته باران
۱۱. د ژوند پای

دارونکی سېلاب

.....

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

Scary flood

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: September - October /2025

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library